

Hoskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

7.12.2017

Nro: 44

Hei taas kaikille Koskelaisten Sukuseuran jäsenille ja ystäville!

Vuosi on vierähtänyt vauhdilla ja olemme taas joulun tienoilla. Suomi on täyttänyt komeat 100 vuotta ja juhlia on ollut ympäri Suomea ulkomaita myöten. Omat juhlamme pidimme Kiialan kartanon holvikellarissa elokuussa ja saimmekin kunnian juhlia itse Suomi-neidon kanssa!

Sain lokakuun alussa 50-vuotispäiväänsä viettävältä Hartolan sotaveteraanit ry:ltä kutsun tilaisuuteen, missä minulle luovutettiin Suomen sotaveteraaniliiton pronssinen ansiomerkki. Kutsukirje oli minulle täysin yllätys ja mietinkin ensin, että nyt on varmasti väärä henkilö kyseessä.

Kuitenkin aikani mietittyäni päädyin siihen, että olen oikea henkilö. Olen siitä erittäin iloinen ja kiitollinen. Olen kuntouttanut fysioterapeuttina veteraaneja yhteensä 36 vuotta ja Hartolassakin jo 24 vuotta. Olen myös ollut sotaveteraanien kannatusjäsenenä toistakymmentä vuotta. Monista veteraaneista on tullut minulle ikuisia ystäviä, monia olen ollut saatamassa haudan lepoon.

Olen ollut onnekas, että olen saanut kuulla monia kiinnostavia kertomuksia sota-ajasta, sen aikaisesta elämästä, ruoasta, vaatteista, huvituksista, murheista, tavoista ja tottumuksista, tietenkin myös ajasta sodan jälkeen.

Tällä hetkellä Suomessa on enää n. 15000 veteraania. Hartolassa heitä on vain toistakymmentä, enemmän naisia kuin miehiä, ja vanhin rouva on jo satavuotias. Veteraanien ikääntyessä he tarvitsevat paljon enemmän apua tullakseen toimeen. Kaikenlainen apu on tervetullutta, mm. siivousapu, ruoanlaitto, pyykinhuolto, lomakkeiden täyttäminen, kulje-

tusapu, ulkoilutusapu, lumenluontiaapu ja ennen kaikkea seurustelu, puhekumppanin löytäminen. Jos sinulla on lähipiirissä veteraani tai iäkäs naapuri; mieti miten sinä voisit häntä auttaa tai ilahduttaa.

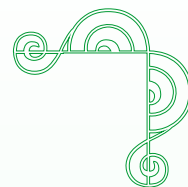
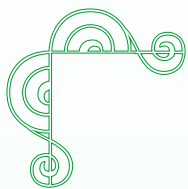
Tammenlehtitunnuksen omaavat veteraanit vähenvät koko ajan. Niin kauan kuin viimeinenkin tammenlehtitunnuksen omistava henkilö nukkuu pois, on meillä velvollisuus heitä auttaa ja muistaa. Ja sen jälkeenkin on vaalittava heidän perintöään.

Minulla on siis nyt kaksi tärkeää ansiomerkkiä vasemmalla puolella rinnassani, sydämen lähellä. Kaksi minulle rakasta merkkiä, Karjalan liiton pronssinen ansiomerkki, jonka olen saanut muutama vuosi sitten Porvoon Karjalaisilta ja nyt tämä toinen, sotaveteraanien pronssinen ansiomerkki. Koetan kantaa merkkejäni arvokkaasti ja toivon, että voin toimia edelleen näiden kahden tahon hyväksi. Olen kiitollinen hyvästä isänmaastani, ilman veteraaneja olot olisivat varmasti hyvin toisenlaiset.

Ensi vuonna Vahviala-seura täyttää 70 vuotta ja viettää juhliaan heinäkuussa. Meidän oma seuramme järjestää vuorostaan kotiseutumatkan elokuussa. Tervetuloa sankoin joukoin mukaan!

*Hyvää Joulua ja Reipasta Uutta Vuotta!
koko Koskelaisten sukuseuran hallituksen puolesta.*

Päivi Heimola, puheenjohtaja

Koskelaisten KESÄJUHLA

Kiialan Kartanossa 27.08.2017

Sukuseura vietti kesäjuhlaansa Porvoossa Kiialan kartanon sympaattisessa Holvikellarissa. Kiialan kartano sijaitsee viljavan tasangon keskellä Porvoon pohjoispuolella kolme kilometriä kaupungin keskustasta. Kartano kuuluu maan suurimpiin maanviljelystiloihin. Kartanon keskusta ympäröivillä 400 hehtaarin viljelysmailla viljellään eri viljalajeja sekä hevosille heinää myyntiin. Kartano on ollut vuosisatojen aikana useiden eri sukujen omistuksessa, joista kukin on tuonut kartanoon oman erityisleimansa ja rikastuttavan piirteensä. 1920-luvulta lähtien on kartano ollut vuorineuvos Göran J. Ehrnroothin perheen omistuksessa.

Opaste kesäjuhlaan. Kuva Reima Koskelainen

Päivi Heimolan tervetuliaissanat. Kuva Reima Koskelainen

Kiialan kartanon 1400-luvulle ulottuvan pitkän historian ajalta voidaan erityisesti mainita kaksi suurmiestä. Näistä ensimmäisenä kenraali Carl Johan Adlercreutz (s.1757), joka rakennutti Kiialan nykyisen päärakennuksen vuonna 1796. Kulttuurihistoriallisesti kartano on tullut tunnetuksi taiteilija Albert Edelfeltin syntymäkotina (s. Kiialassa 1854).

Holvikellarin seinälle heijastettu kuvakavalkadi Vahvialan ja Koskelan kesäisistä maisemista loi tunnelmaa ruokahetkeen. Marjatta Larsio teki koosteen Hannes Sipiläisen ja Margit Valtosen valokuvista. Ruokailun jälkeen saimme kokea Suomi-neito-esityksen italialaisilla mausteilla Noora Laitinen ja Marco Ziello. Noora kertoo omassa tarinassaan tässä lehdessä lisää esityksen taustoista.

Ruokailua odotellessa. Kuva Margit Valtonen

Noora Laitinen ja Marco Ziello Suomi-neito- ja Pulcinella-rooleissaan.
Kuva Margit Valtonen

Jos kartanon rakennettu historiallinen ympäristö loi upeat puitteet juhliä satavuotiasta Suomea, niin sen kruunasi porvooolaisen Cabriole-ravintolan järjestämä herkullinen juhlapöytä kesäjuhlaan osallistuneille.

Ilkka Heimola, Raija Putus ja Vuokko Mäki etualalla.
Kuva Margit Valtonen

Saimme nauttia noutopöydän savulohigalantiinista, mausteisista kala-rapusatay-vartaista, savulampaasta, nautanpaistista, lihapateesta, maittavista salaateista ja makeista sipulinyhteistä.

Eikä tässä vielä kaikki. Jälkiruokana Gabriolen mahtava kakkupöytä sai juhlaväen huokailemaan ja löysäämään vyönsolkia.

Porvoolainen viihdekuoro Flamingo esiintyi ja kuoroa johti sukuseuramme jäsen Soili Koskelainen. Soili on rutinoitunut kuoronjohtaja ja on johtanut mm. menestynyttä Lady Shave barbershop-kuoroa. Soili työskentelee edelleen musiikin-opettajana Porvoossa Pääskytien koululla.

Soili kuoroineen johdatti myös meidät yhteislauluihin, Sininen ja valkoinen, Synnyinmaan laulu, Arvon mekin ansaitsemme sekä lopuksi, totta kai Karjalaisten laulu kohotti edelleen tunnelmaa tiiliholveissa.

Muistimme merkkipäiviään viettäneitä Vuokko Mäkeä ja Pekka Koskelaista, onnea vielä tässäkin yhteydessä.

Eivätkä sukuseuran juhlat ole mitään ilman arpajaisia. Pääpalkinnon sai muitten voittojensa lisäksi Putuksen Raija, joka ei ollut varma, kuinka monta kymmentä arpaa tuli ostaneeksi. Kiitokset kaikille arpavoittoja toimittaneille. Ensi vuonna tapaamme taas reissulla Viipurin ja Vahvialan maisemissa. Tervetuloa joukolla mukaan.

Pöytä on katettu. Kuva Reima Koskelainen

Mitähän tästä ottaisi? Vasemmalla Henry Laitinen, Tarja Laitinen, Gun Sipiläinen. Oikealla takana Hannes Sipiläinen, edessä Marco Ziello. Kuva Margit Valtonen

Jälkiruokakakut kastikkeineen. Kuva Margit Valtonen

Flamingo-kuoro, Soili Koskelainen kolmas oikealta.
Kuva Margit Valtonen

Pikkuserkut juhlistavana. Kuva Reima Koskelainen

Lea Lääperi oli arpajaisvastaavana.

Juha Henriksson onnettariineen.

Sisarukset Ari, Armi ja Päivi Tähti

Juhlayleisöä

Juhlayleisöä

Juhlayleisöä

Juhlayleisöä

Erik-Evakkopoika sotalapsena Ruotsissa

Erik Koskelainen, olit 6-vuotias poika Vahvialan Koskelan kylässä, kun Talvisodan aikana vuonna 1940 jouduit lähtemään äitisi ja veljesi kanssa ensimmäiselle evakkoreissulle. Mitä muistat noista päivistä?

Kun lähdimme tuolle evakkoreissulle, isämme oli sodassa ja jouduimme lähtemään matkaan ilman hevosta ja tavaroita. Talvi oli todella kylmä. Pakkasta oli jopa 40 astetta. Lähdimme kohti Nurmin juna-asemaa ja aseman lähelle päästyämme asemaa alettiin pommittaa. Asema tuhoutui, joten jouduimme siirtämään matkalle lähtöä muutamalla päivällä. Uusien pommitusten pelossa pukeuduimme lakanoihin ja tällä kertaa pääsimme turvallisesti junaan. Junamatkamme suuntasi Länsi-Suomeen Punkalaitumelle, jossa saimme väliaikaisen kodin Lähteen kartanon piharakennuksesta.

Siellä asustimme reilun vuoden verran, kunnes pääsimme palaamaan Karjalan kotiimme. Kun palasimme Koivuniemen taloomme, huomasimme suruksemme, että uusi talomme oli purettu. Onneksi sauna oli jäljellä ja siinä sitten perheenä asuimme, kunnes isä sai rakennettua kotimme uudelleen. Talosta oli jäänyt pystyyn uuni, jossa äitini sai valmistettua ruoat ja näin pääsimme elämisen alkuun evakkoreissulta palattuamme.

Saimme asua uudessa kodissa vain hetken, sillä jouduimme lähtemään toiselle evakkoreissulle vain kaksi vuotta palaamisemme jälkeen. Silloin emme tienneet, että jouduimme jättämään kotimme iäksi. Toiselle evakkoreissulle lähdimme kokonaisena perheenä ja omalla hevosella, joten saimme tavaroita mukaan. Meidän oli tarkoitus matkustaa Vainikkalan asemalta lähtevässä evakkojunassa. Asemalle päästyämme äitini huomasi tavaroistamme puuttuvan jotain tärkeää. Vanhempani lähtivät käymään kotona ja me veljekset jäimme asemalle odottelemaan. Silloin tuli ilmahälytys ja me juoksimme lähimetsikköön suojaan.

Viereinen asema, Simola, oli pommituksen kohteena. Matkamme viivästymisen vuoksi selvisimme hengissä, emmekä olleet pommituksen kohteina olevissa evakkojunissa. Koska Simolan asema tuhoutui täysin, jouduimme hevosrattaiden kanssa matkaamaan Luumäelle asti ja sieltä pääsimme junalla jatkamaan Valkeakoskelle. Saimme väliaikaisen kodin Ritvalan kylästä, jossa ehdin elellä vain lyhyen jakson, sillä pian minut lähetettiin sotalapseksi Ruotsiin.

Kuvassa isäni on kolmen veljensä kanssa lähdössä sotalapseksi. Isäni on ensimmäinen oikealta.

Lähdit kolmen veljesi kanssa sotalapseksi Ruotsiin. Minkälainen matka teillä veljeksillä oli ja mitkä olivat tunnelmanne?

Olin 10-vuotias, kun lähdin veljieni Sepon (8), Matin (6) ja Ahtin (3) kanssa sotalapseksi Ruotsiin. Vanhin veljeni Heino (12) ja nuorin veljeni Pauli (1) jäivät kotiin. Äitimme saattoi meidät Valkeakosken juna-asemalle, josta jatkoimme Vaasaan. Monet lapset, jotka lähtivät samaan junaan, itkivät lohduttomasti, mutta me saimme toisistamme turvaa ja pärjäsimme siten varsin hyvin. Vaasasta meidät kuljetettiin laivalla Uumajaan, josta taas jatkoimme junalla Boråsiin. Muistan, että Ruotsin puolella junassa oli todella hyvää syötävää, jota ystävälliset huoltajat meille tarjoilivat. He myös avustivat pienimpiä lapsia pukeutumaan ja syömään.

Isäni noin 10-vuotiaana.

Boråsiin saavuttuamme, meidät sijoitettiin viikoksi isoon kouluun. Muistan, että aika siellä kului mukavasti, kun lähellä oli jalkapallokenttä, jossa saatoimme seurata pelejä ja taas saimme hyvää ruokaa, kuten junassa. Tänä aikana meille kaikille sotalapsille etsittiin sopivia perheitä. Sieltä kukin jatkoimme junalla alueille, joissa perheemme olivat. Minut ja veljeni sijoitettiin lähekkäin Härna-kylään.

Millaiseen perheeseen pääsit ja millaista elämäsi oli nuo vajeat kaksi ja puoli vuotta, jotka Ruotsissa vietit?

Perhe, johon minut sijoitettiin, asui isossa maalaistalossa. Perheen lapset olivat aikuisia; kolme tytärtä ja poika. Kaksi vanhinta tytärtä olivat jo muuttaneet kotoa ja heistä vanhempi asui hyvin lähellä. Hänen toinen poikansa oli minun ikäinen ja meistä tuli hyvät leikkikaverit. Nuorin tytär toimi minun opettajana, sillä en käynyt Ruotsissa oloaikani koulua. Aluksi kommunikointi oli vaikeaa, mutta jo puolen vuoden kuluttua hallitsin ruotsin kielen hyvin. Heti lukemaan opittuani, luin ahkerasti Stockholm Tidningen -sanomalehteä, tai ainakin lehden sarjakuvat.

Kasvatusisäni piti tiukkaa kuria, mutta oli oikein hyväntahtoinen ja oikeudenmukainen sekä erittäin ahkera työmies. Maalaistalossa oli paljon töitä ja isä tuntui ahertavan koko ajan. Äiti hoiti talouden ja lapset eikä osallistunut varsinaisiin maatöihin. Kasvatusäitini oli lempeä ja piti minusta hyvää huolta.

Isäni kotitalo Ruotsissa

Minulla ei ollut ikävä, sillä kasvatuserheessä oli hyvät oltavat ja tapasin lähellä asuvia veljiäni usein sekä olin äitini kanssa kirjeenvaihdossa. Tulkkasin aina kirjeet kasvatusäidilleni, mikä oli minulle kova paikka. Sain elää normaalia pojan elämää. Sain osallistua talon töihin, mutta töitä ei pakotettu tekemään. Innostuin työnteosta, kun sain oman viikatteen. Pelloilla sidoin viljasta lyhteitä ja aina iltaisin sain kasvatusisältäni palkaksi rahaa, jolla sitten ostin kyläkaupasta karkkia ja se tuntui hienolta.

Isäni äiti (takana) yhdessä isäni kasvattivanhempien kanssa 50-luvulla.

Mieleeni on erityisesti jäänyt kylässä pidetyt juhlat, joihin kylän asukkaat porukalla tekivät monia herkkuja ja leivonnaisia, joita sai vielä viedä kotiin viemisiksi. Sotajan pulavuosista kärsineenä lapsena osasin todella nauttia noista herkuista.

Milloin palasit Suomeen ja millaiselta kasvattiperheestä lähtö tuntui?

Sain kuulla Ruotsiin isäni kuolemasta, mistä olin todella surullinen. Isäni kuoleman vuoksi äitini toivoi minun ja minusta seuraavan veljen, Sepon, palaavan Suomeen. Muistan, että olisin kyllä mielelläni jatkanut kasvatuserheessä oloani, mutta totta kai lähdin Suomeen äidin toivomuksesta. Meistä vanhemmista veljeksistä oli äidille apua, koska kykenimme jo tekemään talon töitä.

Kaksi nuorempaa veljeäni jäivät Ruotsiin, sillä äiti ei voinut ottaa pienempiä köyhiin oloihin. Meillä oli todella pieni talo, joka oli perheemme saamalla evakkotilalla Artjärvellä. Olosuhteet olivat täysin toisenlaiset Suomeen palattua. Ruoka oli kortilla ja tila oli kunnostettava, jotta siinä kykeni asumaan. Sotalapsen yltäkylläinen elämä vaihtui kovaan työnteekoon.

Veljeni, Matin, sotalapsielämä venyi hänen kasvatuserheessä lähes aikuisuuteen asti ja Ahti-veljeni jäi lopullisesti Ruotsiin. Evakkoreissujen jälkeen seuraavan ja ainoan kerran olimme veljesporukalla koossa jouluna vuonna 1960.

*Margit Valtonen kirjoitti
tarinan isänsä haastattelun pohjalta.*

*Jutun mustavalkeat kuvat ovat
Erikin albumista ja värikuvat
Margitin ottamia.*

Lapsuuden jälkeen veljekset ainoan kerran yhdessä vuonna 1960

Erikin tyttärenlapsia, Valtosen Veera edessä, Petra takana.

Matti Koskelainen seurassaan serkku Arja Koskelainen ja Arjan tytär Raisa Kokkonen

Erik Koskelainen Kiialassa, kuvassa oikealla, vieressä vaimonsa Laila.
Heli Järvenpää on takana oikealla. Helin sisaret istuvat vastapäätä, Sirpa Tuominen
takana ja keskellä Eija Mattsson. Vasemmalla puolella Erikin Matti-veli Australiasta.

SUKUSEURA TILIKAUDELLA 1.4.-2015-31.3.2017

Toiminta

29.8.2015 Hartolassa pidetystä vuosikokouksesta on kerrottu lehdessä nro 42. Ylimääräinen vuosikokous pidettiin yhdistyksen sääntöuudistuksen vuoksi 18.8.2016 Hotelli Lappeessa Lappeenrannassa. Siirrymme vuonna 2018 kalenterivuoden mukaiseen tilikauteen ja kokous hyväksyi talousarviot 1.4.2016–31.3.2017 ja 1.4.–31.12.2017.

Viimeisin vuosikokous pidettiin 27.8.2017 Porvoossa, Kiialan kartanon Holvikellarissa.

Puheenjohtajana toimi Anne Henriksson ja sihteerinä Vuokko Mäki. Kokous hyväksyi toimintakertomuksen, vahvisti tilinpäätökset ja myönsi hallitukselle vastuuvapauden toimintakaudelta. Kaudelle 1.1.2018–31.12.2019. hyväksyttiin toimintasuunnitelma ja talousarviot.

Hallituksen puheenjohtajaksi valittiin Päivi Heimola ja varapuheenjohtajaksi Juha Henriksson. Uusien sääntöjen mukaan erovuorossa olleet Marjatta Larsio, Vuokko Mäki ja Margit Valtonen valittiin hallitukseen 4 vuodeksi ja hallituksessa jatkavat 2 vuotta Lea Lääperi, Hannes Sipiläinen ja Raija Putus, joka valittiin eroa pyytäneen Sari Koskelaisen tilalle.

Vuosikokouksessa oli 33 jäsentä ja kesätapahtumassa lisäksi 12 henkilöä. Osallistujamäärä ilahdutti järjestäjiä, tosin useampikin 140 jäsenestä olisi mahtunut mukaan.

Hallitus

Eturivi vasemmalta:

Marjatta Larsio, Vuokko Mäki, Päivi Heimola.

Takarivi vasemmalta:

Lea Lääperi, Raija Putus, Hannes Sipiläinen, Margit Valtonen, Juha Henriksson.

Kuva Reima Koskelainen

Muu toiminta

Uudet säännöt astuivat voimaan 1.4.2016. Ne ovat luettavissa sukuseuran omilta kotisivuilta www.koskelaiset.fi. Sivuilta löytyvät myös kaikki ilmestyneet lehdet. Koskelaisten oma facebook-sivusto on myös olemassa.

Hallituksen jäseniä on osallistunut Karjalan Liiton järjestämiin tapahtumiin. Karjalan Kunnaat -lehdessä 2/2016 oli sukuseuran esittely.

Kotiseutumatka tehtiin 19.–20.8.2016 Saimaa Travelin kanavaristeilynä Lappeenranta-Viipuri-Lappeenranta, Matkasta kerrottiin lehdessä nro 43.

Talous

Kahden toimintavuoden tilinpäätökset ovat olleet alijäämäisiä 672,47 e ja 282,38 e. Tähän on vaikuttanut osaltaan jäsenmäärän vähentyminen, postituskulujen nouseminen, lehden painatuskulujen lisääntyminen (sivuja 16 aikaisemman 12 asemasta, samoin väripainatus) ja jäsenten tapahtumiin osallistumisen tukeminen.

Vuoden 2018 jäsenmaksu on 32 e/vuosi. Koskelaisten sukuseuran oma jäsenmaksu on vuosikausia ollut 12 e/vuosi, mutta Karjalan Liiton jäsenmaksu on nyt 20 e/vuosi. Jäsenmaksun maksaminen annettuun eräpäivään mennessä on tärkeää, jotta saamme Karjalan Liitolle oikeat laskutustiedot tammikuun puoliväliin mennessä.

Toimintasuunnitelma

Vuonna 2018 on taas kotiseutumatkan vuoro. Lehden tekoon ja sukuseuran toimintaan toivotaan jäsenistöltä runsaasti ideoita.

Vuokko Mäki

Ystävyyttä yli rajojen

Kesäkuisena lauantaina, pian kymmenen vuotta sitten, saatoimme anoppini Elsa Koskelaisen haudan lepoon miehensä Pentin viereen ja niin päättyi yhteinen asuimme heidän rakentamassaan rintamamiestalossa Lahdessa Möysän kaupunginosassa.

Pentti-pappa syntyi vuonna 1919 Viipurin maalaiskunnan Karppilan kylässä. Kiitän Penttiä siitä, että kuunneltuani hänen mieleenpainuneita elämänvaihteitaan minussa virisi kiinnostus karjalaisuuteen, vaikka itse olen hämäläistä sukujuurta.

Sodassa viettämiensä lähes viiden vuoden jälkeen Pentti Koskelainen asettui Lahteen ja aloitti työt Jovin tehtaalla sähkömiehenä ja samaisesta tehtaasta hän jäi eläkkeellekin vuosikymmenien työrupeaman jälkeen. Hän avioitui 1.1.1947 Elsansa (o.s. Hohti) kanssa ja he saivat kaksi poikaa. Olen nuoremman pojan, Pekan vaimo.

Pentti Koskelainen

Sotavuosien jälkeen asunnoista oli kova pula ja niinpä Elsan ja Pentin omakotitalossakin asui vuosien varrella lukuisa sukulaisten ja vuokralaisten joukko, mm. Pentin Elida-äiti, Helka-sisko ja Seppo-veli perheineen, Lanut ja Floridaan muuttanut Pentin ystävä Pentti Toivonen.

Itse muutin Koskelaisten yläkertaan kaksikymppisenä nuorikkona ja nyt nuo monenkirjavat vuodet ovat ohi. Yhteiselo sujui toisiamme kunnioittaen. Pentti-papalla oli ”sydämen sivistystä” ja apen ja miniän välit olivat aina lämpimät. Pentti touhusi paljon lastenlastensa kanssa puutarhassa ja käsistään käteväenä hän rakensi leikkimökin ja kaksivuotias Sasu ”auttoi” pappaa innokkaana vasara kädessä. Mökissä oli pitsikoristeiset ikkunapuitteet karjalaiseen tyyliin.

Pentti ja Elsa tekivät kotiseutumatkoja Karppilaan ja tutustuivat Valeri ja Ljudmila Krotoviin, jotka nyt asuvat sillä tontilla, jossa Pentin koti sijaitsi ennen sotaa. Krotovit ovat molemmat eläinlääkäreitä ja he olivat työssä Viipurin kauppahallissa. He tarkastivat myyntitiskeille menevät lihat. Viime vuonna molemmat jäivät eläkkeelle, sillä venäläiset naiset pääsevät pois työelämästä jo 55-vuotiaana ja miehet 60-vuotiaana.

Koskelaiset Karppilassa.

Vasemmalta oikealle Pentti Koskelainen, Julia ja Valeri Krotov, Elsa Koskelainen ja Ljudmila Krotov Karppilassa 1989.

Karppilan nykyinen hautausmaa

Karppilan kylässä asuvat myös Valerin äiti ja isä sekä kaksi veljeä perheineen. Olemme tavanneet heidät kaikki muutamia kertoja. 30 vuoden aikana Ljudmilasta ja Valerista sekä heidän tyttärestään Juliasta on tullut meille läheisiä ystäviä. Omaa kotiaan rakentaessaan Krotovit vierailivat meillä Lahdessa joka kuukausi heidän hankkiessa suomalaisia rakennustarvikkeita.

Oma tyttäreemme Riia-Rosa valitsi aikanaan venäjän ensimmäiseksi vieraaksi kieleksi pitkälti Julian ystävyysvuoksi. Tyttöjen ollessa kymmenvuotiaita olimme kesällä viikon Krotovin perheen vieraina. Viikko sujui uiden, koiranpentuja hoitaen sekä Karppilan sekä Tervajoen kyliin ja asukkaisiin tutustuen. Valeri puhuu hyvää suomea ja Ljudmilakin auttavasti. Vaikka itse osaan vain alkeellista venäjää, ei meillä ole vaikeutta ymmärtää toisiamme.

Krotovit ovat olleet vieraina mm. syntymäpäivinä, tyttäreemme konfirmaatiojuhlassa ja Pentin hautajaisissa. Kun venäläiset tulevat Suomeen, tullivirkailijat kysyvät aina syytä, miksi he ovat menossa rajan yli. Kun Valeri vastasi aikanaan, että heidät on kutsuttu suomalaisen tuttavaperheen tyttären rippijuhliin, tullimies totesi, ettei kukaan aikaisemmin ollut kertonut tällaista syytä matkaansa.

On lohdullista ajatella, että Karppilan kylässä asuu nykyäänkin tavallisia, sydämellisiä ihmisiä, kuten Pentti Koskelaisen lapsuudessa ja nuoruudessa

Saija Koskelainen

***Saijan puoliso Pekka johtaa yritystä
nimeltään Kiinteistöhoito Koskelainen.***

Se on perustettu vuonna 1989.

***Yritys toimii Lahdessa Sotkan huonekaluteh-
taan tiloissa, mikä tunnetaan nykyisin
Sotkan Liikekiinteistönä***

Valokuvat suvun valokuva-albumeista.

Karppilan uimarantaa

Karjalanpiirakka ja Martini Bianco, kiitos!

Kaikki sai alkunsa Sortavalan Kruunu Kafeessa. Olin tilannut hetken mielihoiteesta herkullisen karjalanpiirakan kaveriksi lasillisen Martini Biancoa. Olimme yliopisto-opintojeni tiimoilta matkalla rajantakaisessa Karjalassa ja illalla päädyimme sortavalalaiseen kuppilaan rennon keskustelun, leipomusten ja juoman äärelle. Vilpitön tilaukseni sai pöydässä hilpeyttä aikaan, kun parivaljakko Karjalainen–Martini nököttivät siinä suloisesti vierekkäin. Ensivaikutelmalta toisistaan niin erilaiselta tuntuvasta parista alkoi kuitenkin löytyä yllättävän paljon yhteisiä tekijöitä.

Rajantakainen Karjala on täynnä surkukupaisia kontrasteja ja niin oli Kruunu Kafeekin. Kauniiseen Martini-lasiini upotettu muovinen pilli oli vasta alkusoittoa. Katseeni kiersi kermanväristen polyesteriverhojen peittämiä tiilijäljitelämäseiniä pitkin kohti katonrajan vihertävän kirkkaina hohtavia lamppeja. Tämähän on kuin eteläitalialaisen kylän suosituin pizzeria! Ilmankos olo olikin ollut niin kotoisa ja alitajunta oli saanut minut hakeutumaan Martini-pullon äärelle.

Olen asunut vuosia Italiassa ja matka rajantakaiseen Karjalaan vei minut useasti takaisin Napoliin, Roomaan ja Calabriaan. Vastakohtat, joita näkyy talojen rakennusmateriaalien ja -maalien yhdistelyinä ja koristelut, jotka vievät huomion pois rikkinaisesta ja likaisesta, ovat tuttu näky myös Italiassa. Yhtäläisyyksiä on lukuisia. Sortavalan hostellin sisäpiha ja ränsistynyt rappukäytävä ovat kuin suoraan napolilaisesta lähiöstä. Venäläiset naiset koruineen ja korkokenkineen voisivat kävellä calabrialaisen merenrantakylän rantapromenadilla. Harmaaseen, puhtaaseen ja hillittyyn tottunut suomalainen pudistelee päätään virne kasvoillaan juuri niille asioille, jotka näissä paikoissa lopulta viehättävät. Ravintolan sisustuksen sijaan keskitytään oleelliseen: taivaalliselta maistuvaan pizzaan ja karjalanpiirakkaan.

Juuri yhtä hultatonta kuin pilli Martinissa, oli idea tuoda Koskelaisten sukujuhlien Suomi-neito-esitykseen mukaan Pulcinella, Napolin lahja maailmalle. Pulcinellan hahmossa kiteytyy nykypäivän tehokkuusajattelun vastakohta, työtä karsastava, ruokaa ja lepoa arvostava laiskuri. Ideaa Pulcinellan piipahtamisesta esityksessä vauhditti tietenkin onnekas sattuma italialaisen vieraani oleskelusta Suomessa juuri sopivalla hetkellä ja toisaalta halu näyttää hänelle sukuseuramme toimintaa. Kruunu Kafeen kokemuksesta tiesin, että hupaisat yhdistelmät voivat toimia. Hulluilta tuntuvat ideat ovat yllättävän hedelmällisiä, ainakin silloin, kun Karjalainen kohtaa Martinin.

Noora Laitinen alias Suomi-neito

Kirjoittaja on opiskellut italialaista teatteriperinnettä Commedia dell'Artea Reggio Emiliaa Italiassa. Sukuseuran kesäjuhlan Suomi-neito-esityksessä nähtiin myös Marco Ziello Pulcinellan roolissa. Noora ja Marco tutustuivat toisiinsa teatteriopintojen myötä. Tällä hetkellä Marco opettaa Commedia dell'Artea ympäri maailmaa. Viime keväänä hän vietti kuukauden Australiassa opettaen ja esiintyen. Noora viimeistelee opintojaan Jyväskylän yliopistossa kulttuuriympäristön tutkimuksen, taidekasvatuksen ja draamapedagogiikan parissa.

Kuva Margit Valtonen.

JÄSENASIOITA

Jäsenmaksut

Koskelaisten sukuseuran jäsenmäärä on tällä hetkellä noin 135 jäsentä. Uudet jäsenet ovat aina tervetulleita. Tämän lehden mukana on vuoden 2018 jäsenmaksulasku viitenumeroineen ja eräpäivineen. Jäsenmaksu on yhteensä 32 euroa (Koskelaisten sukuseuran jäsenmaksu on 12 euroa ja Karjalan Liiton jäsenmaksu on 20 euroa) ja eräpäivä 2.1.2018. Koskelaisten sukuseuran tilinumero on nyt IBAN FI53 1262 3000 5185 35.

Koskelaisten sukuseura kuuluu Karjalan Liittoon ja sukuseuramme jäsen voi maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun sukuseuramme kautta. Jos maksat Karjalan Liiton jäsenmaksun jonkin toisen karjalaisseuran kautta, maksat meille vain sukuseuran jäsenmaksun. On tosi tärkeää, että hoidat jäsenmaksut ajallaan sekä ilmoitat mahdolliset muutokset jäsenyydessäsi, sillä tammikuun lopussa ilmoitetaan Karjalan Liitolle sukuseuran kautta jäsenmaksunsa maksaneet ja muut poistetaan siitä jäsenrekisteristä.

Uusi, vuoden voimassa oleva Karjalakortti, eli Karjalan Liiton jäsenkortti, lähetetään kaikille Karjalan Liiton jäsenmaksun maksaneille Karjalan Kunnaat -jäsenlehdessä toukokuussa 2018.

Sähköpostiosoitteet ja sosiaalinen media

Sähköpostia käyttämällä säästämme postituskuluissa ja saamme nopeasti yhteyden jäseniin ilmoittaaksemme tapahtumista (matkat, kokoukset ym.). Vuokko Mäki jatkaa sihteerinä hoitaen myös sosiaalista mediaa. Rahaston- ja jäsenrekisterinhoitajaksi valittiin Marjatta Larsio, marjatta(at)larsio.fi. (puh.0503576831). Muistathan ilmoittaa jatkossa Marjatalle aina osoitteenmuutokset tai muutokset jäsenyydessäsi.

Ennakkotietoa ensi kesän kotiseutumatkasta

Vuonna 2018 on vuorossa perinteinen matka Viipuriin. Matkaa on kaavailtu 18.–19.8.2018. Matka tehtäisiin omalla bussilla, joka sitten käyttäisi meidät Koskelassa ja Vahvialan hautausmaalla, Rauhamaalla. Myös opastettu Viipurin kiertoajelu on suunnitelmassa.

Matkan suunnittelu hotellivarauksineen jatkuu tammikuussa matkamessujen jälkeen, sillä tämän jälkeen matkatoimistot pystyvät tekemään tarjouksensa. Matkan vastuuhenkilöinä ovat Hannes Sipiläinen ja Raija Putus, joten heille kannattaa laittaa toiveita matkan suhteen sipilainen.hannes(at)gmail.com.

Matkasta laitetaan jäsenkirje kevään aikana ja siinä annetaan tarkat ajankohta- ja hintatiedot ja kerrotaan ilmoittautumisohjeet.

Vuokko Mäki

Kuva Reima Koskelainen

Vuokko Mäki kiittää standaaista!

Hei Koskelaiset!

Ihan ensimmäiseksi kiitos kunniasta saada kirjoittaa Koskelaisten sukujulkaisuun, ja vielä näin Suomen ja suomalaisuuden 100-vuotisjuhlavuonna. Tätä perinteikästä lehteä muistan nuorempana miehenä selailleeni mummolani tuvan pöydällä. Sukulaisuus oli vahvasti läsnä lapsuudessani. Monet, iso-vanhempieni (Eino Armas ja Sirkka Helmi Koskelainen) luona, mummolassa Artjärvellä yhdessä serkkujeni Samin, Niinan ja Nooran kanssa vietyt kesät liittivät meidät kaikki syvemmin osaksi ”koskelaisuutta”. Siltä se ainakin vahvasti tuntui.

Tai ehkä kaikessa oli enemmän kyse karjalaisuudesta. Vahvialan pitäjä ja Tervajärvi - nuo myyttiset paikat josakin kaukana, josta mummo ja vaija aikoinaan lähtivät pakon sanelemana kohti elämänsä seuraavaa pysäkkiä – tulivat meille lapsille tutuiksi. Tärkeänä pidän myös äitini

Eija Koskelaisen sekä hänen sisarustensa Sinikan (Sinko) sekä Leean (Hätinen) merkitystä heidän sanoittaessaan sukujuuriamme meille, Eikan ja Sirkan lapsenlapsille. Suku ja juuret maalattiin meidän maailmaan tärkeiksi arvoiksi. Sukujuhlat rytmittivät vuosikiertoa läpi lapsuuden ja aikuiseksi kasvun. Kiitos siitä!

Minua pyydettiin kirjoittamaan tähän lehteen lisäksi vähän itsestäni ja omasta työstäni. Koen sen hankalaksi, mutta yritän.

Olen siis Antti Koskelainen, syntyisin Lahdesta, ikää 40-vuotta ja työskentelen koripallon nuorten olympia-valmentajana. Asumme vaimoni Saaran sekä lastemme Islan ja Ilonan kanssa Helsingissä. Koskelaisia hekin. Työssäni Mäkelänrinteen Urheilulukion HBA-joukkueen (Helsinki Basketball Academy) sekä Suomen koripalloliiton nuorisomaajoukkueiden päävalmentajana kohtaan päivittäin kasvavien suomalaisten tulevaisuuden koripalloilijoiden unelmat ja arjen. Olen onnellisessa asemassa, että saan tehdä työtäni itseensä uskovien, sitoutuneiden ja ahkerien nuorten kanssa. Sellaisesta energiasta tänä vuonna pyöreitä täyttävä Suomikin kaiketi aikanaan rakennettiin.

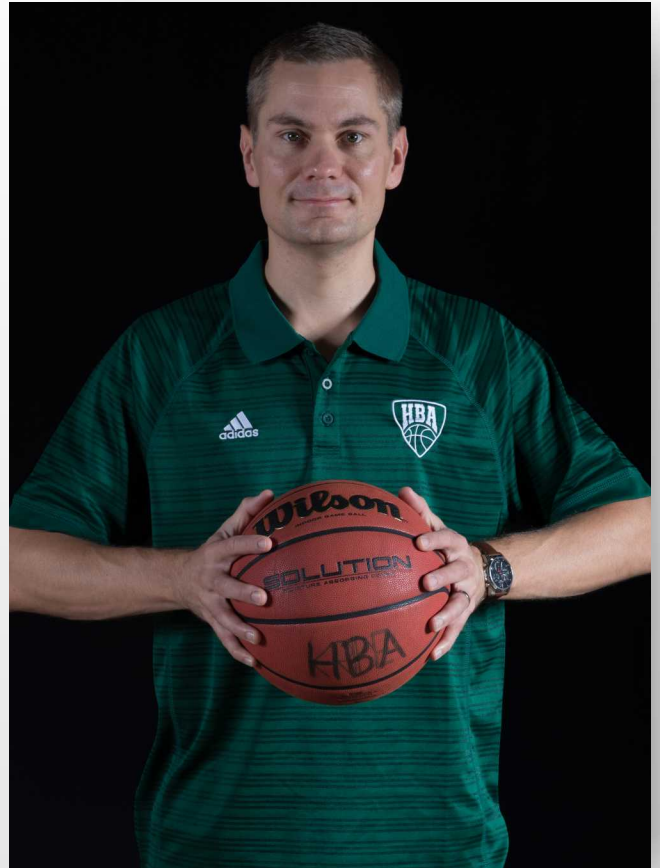
Minun päivittäinen työni on huolehtia yhdessä valmennustiimin kanssa kansainväliselle koripallouralle tähtäävien lukio-ikäisten koripalloilijoiden mahdollisimman korkeatasoisesta harjoittelemisesta. Yksinkertaistaen tehtävänäni on pitää huolta siitä, että pelaajat harjoittelevat koko ajan laadukkaasti, korkealla tasolla, eteenpäin kurkottaen. ”Kurkottamisen asenne” vaatii ihmiseltä aina enemmän ponnistelua, herkkyyttä sekä tietynlaista jalostushalua, unohtamatta jo olemassa olevien tietojen ja taitojen ylläpitämisen tärkeyttä. Koripallovalmentaminen on tuon asenteen synnyttämistä ja vaalimista, jokainen päivä kerrallaan.

Alle 17-vuotiaiden MM-kisoista Zaragosasta, Espanjasta vuodelta 2016. Kuva FIBA pictures

Koripallo on joukkuepeli, joka keksittiin vuonna 1891 Dr. James Naismithin toimesta Springfieldissä, Yhdysvalloissa. Tohtori Naismithin tehtävänä oli keksiä sisäpallolupeli, jonka piti korostaa yhteistoimintaa sekä tuottaa pelaajilleen ensisijaisesti mielihyvää. Nämä arvot elävät vahvasti koripallossa yhä edelleen. Modernissa kilpa- ja huippu-urheilun viitekehyksessä koripallo on laji, jossa yksilön huipulle kypsyminen vie paljon aikaa. Koripalloilijan huippupelivuodet sijoittuvat jonnekin 26–35:n ikävuoden tienoille. Omassa työssäni näen koripalloilijaksi kasvamisen eräänlaisena vuorikiipeilynä, etenemisenä mieli kirkkaana kohti tulevaisuutta (huippua), tässä hetkessä.

Minulle työni parhaat hetket syntyvät kohtaamisista ja yhdessä kokemisesta. Päivittäin kuljettu matka nuoren urheilijan rinnalla on itsessään arvokasta. Se, pääseekö sen matkan sivutuotteena Lauri Markkanen NBA:han, tai joku toinen siviiliurallaan eteenpäin, ei tee kumpaakaan toista arvokkaammaksi. Tärkeintä on matka ja yhteinen kokemus. Suomalaisen koripallon oppi-isän, mormonilähettiläs Robert Petersenin mukaan tärkeintä valmennuksessa on jättää jälkeensä hyvä perintö. Sen totuuden perässä myös minä kävelen päivittäin koripallohallille!

*Hyvää Suomen 100-vuotisjuhlaa
kaikille Koskelaisille ja
Rauhallista Joulun odotusta!*

*Antti Koskelainen
Helsingissä 21.11.2017*

VAHVIALA-SEURA RY

TULEVIA TAPAHTUMIA

kevätkokous pidetään 10.3.2018 Mäntsälässä.

Tapahtumapäivänä pidetään Karjalan Liiton kolmen vuoden strategian "Ilo kuuluu karjalaisiin" mukaan kevätkarkelot.

Vahviala-seuran 70 vuotisjuhl

pidetään 8.7.2018 Iitissä, Kausalan Ravilinnassa. Jumalanpalvelus Iitin kirkossa.

Syyskokous pidetään 10.11.2018 Myllykosken seuratalolla, teemana maisema ja luonto.

Retket

26.5.2018 Hautausmaan siivousretki

retkellä tutustutaan Viipurin kaupunkiin.

28.7.2018 Kesäretki Tervajoelle ja Hanhijoelle Vaalimaan kautta.

10.10.2018 Syysiiivousretki Vahvialan hautausmaalle ja kirkonmäelle, tutustutaan myös Sorvalin hautasmaahan ja kirkon raunioihin.

Sukuseuran pöytästandaari

Standaari maksaa 40 euroa. Sen on suunnitellut Pentti Sipiläinen vuonna 1993. Taivaansiniseen taustaan puna-mustalla pohjalla oleva hopeinen palkki hakoineen kuvaa luoteesta kaakkoon virtaavaa Koskelan jokea, joessa olevaa saarta sekä viljätähkä viitteenä maan viljelykseen.

Viirin voi tilata Päivi Heimolalta
p. 0400 952 112 tai
paivi.heimola(at)expodos.inet.fi

VUODEN 2018 JÄSENMAKSUT

Pyydämme maksamaan jäsenmaksut lehden liitteenä olevan ohjeen mukaisesti 2.1.2018 mennessä.

Jäsenmaksu on yhteensä 32 euroa
(Koskelaisten sukuseuran jäsenmaksu on 12 euroa ja Karjalan Liiton jäsenmaksu on 20 euroa)

Käytähän viitenumeroa, jotta maksu kohdentuu oikealle henkilölle!

Koskelaiset

Vastaava toimittaja
Päivi Heimola
paivi.heimola(at)expodos.inet.fi
0400 952 112

Suunnittelu

Vuokko Mäki
vuomak(at)saunalahti.fi
045 893 6290

Taitto/Paino

Kirsi Järvinen
Kirje- & Lomakepaino
(Järvenpään Kopiopalvelu Oy)
Vanha Yhdystie 18 B
04430 Järvenpää
www.lomakepaino.com

Julkaisija

Koskelaisten sukuseura ry
Tilausmaksu sisältyy jäsenmaksuun.
Pankkitili: IBAN: FI53 1262 3000 5185 35
BIC: NDEAFIHH

Osoitteenmuutokset:

Marjatta Larsio
marjatta(at)larsio.fi
050 357 6831

Kannen kuva: Suomineito-esityksestä,
kuva Reima Koskelainen